

ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΠΟ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Σύπου ἔχεις κάλλη γιὰ προικιὰ καὶ χόρες γι' ἀντιπροϊκια,
γιὰ νὸ πατῆς, ν' ἀνθίζουνε τάναδροσα χαλίκια,
καὶ ποῦ γιὰ ἐμὲ μονάχα
ἡσκιον βαρὺν ἑσκόρπισε θανάτου ἡ ἐμφριά σου,
ἄκουσες κάτι ποῦ θὰ πῶ γερτὸς στὰ γόνατά σου.
σὰν παραμύθι τάχα. . .

— Τῆς Λίμνης ἡ Ἀνεράζεα, ξωθιὰ μιαρμαροστήθα,
ποῦ εἶχε τῆς μαύρης κόλασης τὰ μαύρα μάτια σπίθα,
γυναίκεια ροῦχα ἐντύθη.
Περνᾷ ἀπ' τὸ δύσσος τὸ ὑγρὸ, ποὺ τραχουσάζει δι γκιώνης,
καὶ, σὰν ἔσε πεντάμορφη. . . Ἀγάπη μου, θυμώνεις;...
τὸ λέει τὸ παραμύθι.

Πάει στὴν Κρήνα τοῦ χωριοῦ καὶ κάθεται· κι' ἀρχίζει
τὰ δλόσγουρά της· νὰ τραβᾶ μαλλιὰ καὶ νὰ ξεσκίζῃ
τὸ κρινομάγουλό της,
Καὶ κλαίει τὸν ἀρραβώνα της, πῶς ἔπεσε κι' ἔχαθη
στοῦ πηγαδίου τάνηλιαγα κι' ἀραχνιασμένα βάθη,
καὶ τρέμει τὸ γονιό της.

Περνοῦν διαβάτες γτωστικοί· τὴν βλέπουν καὶ τραβοῦνε·
κάπου μὲ δυὸ γλυκόλογα τῆς ζαχορογελοῦνε
κι' ἀπ' ἐδὼ πῆνε κι' ἄλλοι. . .
Περνάει καὶ δι νίδιας τραγουδοιστής, μοναχογυιὸς τῆς χήρας,
κοιλάρφανο, χλωμὸ παιδί, πεῦ εἶχε προικιὰ τῆς Μοίρας
μόνο καρδιὰ μεγάλη

—«Δέν βγαίνει ή λύπη στά βουνά, ούδ' ἀπ' τὴ γῆ φυτρώνει·
μέσος στῶν ἀνθρώπων τίς καρδίες ἐγράφη νὰ ριζώνῃ·
    ώς ποῦ νὰ μποῦν στὸ χῶμα.

Μόνον στὰ μάτια σου τὰ δυστὰ δέκρυα δὲν πρέπουν·
ἀθάμπωτα, τριγύρω σου πάντ' ἄνοιξιν ἃς βλέπουν
κι' ἃς σου γελάη τὸ στόμα.

Λαμπάδα ἐμπρὸς στὰ κάλλη σου καὶ τὴ ζωὴ μου ἀνάδω,
πάρε με πάντα κ' ἔχε με τῆς ὅμορφιᾶς σου σκλάδο
    καὶ δοῦλο τῆς Ἀγάπης·

τὸν ἀρραβῶνα, ποῦ ἔχασσες—κι' ἃς εἶνε κι' ἄλλου—βγάζω
στὰ στοιχειωμένα τὰ νερά, κι' ἄν εἶνε δὲν τρομιάζω,
    ή Δράκος ή Ἀράπης...»

Δὲν τὸ εἶπε, δὲν τὸ ἀπόσωσε, τὸν δένει ἀπὸ τὴ μέση,
καὶ στὸ πηγάδι τὸ βαθύ... Πές μου, Κερά, σ' ἀρέσει
    ή ως ἐδῶ νὰ μείνω;

Βλέπω τὸν ὑπνο μήνυμα στὰ μάτια σου νὰ στέλλῃ
μήν τονε διώχνης πιότερο τί τάχα νὰ σὲ μέλλῃ
    γιὰ μένα, η γιὰ κεῖνο;

"Ἄς πέσῃ ὁ ὑπνος, μάγευμα, στὰ ματοβλέφαρά σου·
τὸν νανουρίζω ἐγὼ γλυκά, γερτὲς στὰ γόνατά σου,
    «Ἀγάπη μου, κοιμήσου!»

Σὲ δσους πονοῦν παρηγοριά δποιος πονεῖ ἃς στάξῃ·
γιὰ σένα, ἃς μήν ἐλθῇ σκιά τοῦ πόνου νὰ ταράξῃ
    τὸν ὑπνο τὸ βαθύ σου...»

I. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Δύο εἰδῶν γυναικες

Δύο εἰδη γυναικῶν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον:
· Ή μία, κάθεται καὶ κλαίει κρυψὰ διὰ τὰ σφαλματά της.
· Η ἄλλη, στηκόνει τὸν κόσμον ὅλον διὰ τὰ προτερή-
ματά της.